

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. D.**

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec

za účasti: **1. Ing. K. R.**
zastoupena JUDr. Jakubem Vozábem, Ph.D., advokátem Advokátní
kanceláře Vozáb & Co. Law Offices s. r. o.
se sídlem Na květnici 713/7, Praha 4
2. L. Ř.á S.
3. J. D.
a **4. J. D.**

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. ledna 2021, č. j. OD 1137/2020-2/280.9/Hk KULK 89796/2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 30. ledna 2021, č. j. OD 1137/2020-2/280.9/Hk KULK 89796/2020, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a dalších účastníků řízení a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvoinstanční správní orgán“ nebo „prvostupňový správní orgán“ nebo „silniční správní úřad“) ze dne 26. června 2020, č. j. OD/20/19820/vOD, kterým v prvním výroku deklaroval, že se na pozemku p. č. XA (dále také jen „Pozemek“) nachází ve smyslu § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pozemních komunikacích“), veřejně přístupná účelová komunikace. Druhým výrokiem silniční správní úřad uložil žalobci povinnost ve smyslu § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích odstranit do 5 dnů od právní moci rozhodnutí pevnou překážku, železnou závoru a betonové panely, a trvale zpřístupnit komunikace vedoucí po tomto pozemku.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce ve včas podané žalobě vyjádřil nesouhlas s obsahem žalovaného rozhodnutí. Ten měl při hodnocení naplnění 4 znaků veřejně přístupné účelové komunikace vycházet pouze z výpovědí a důkazů navržených Ing. Rázlovou a dalšími osobami, které mají na věci společný zájem, výpovědi a důkazy navržené žalobcem, jeho rodiči J. a J. D. a dalšími osobami, pominul. Nezabýval se rovněž skutečnostmi vyplývajících z rozhodnutí Městského úřadu Tanvald ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. MěÚT/4086/2010/SúaŽP, a z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 3. 2016, sp. zn. 67 Exe 2107/2014, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 54 Co 177/2016, která dle žalobce jsou relevantní pro posouzení dané věci.
3. Pokud jde o znak veřejně přístupné účelové komunikace týkající se spojení nemovitostí, žalobce namítal, že část pozemku představující tzv. odbočku k nemovitosti Ing. R. neplnila účel stanovený zákonem o pozemních komunikacích, neboť byla touto osobou bez předchozího souhlasu žalobce provedena až v roce 2013. Do té doby docházelo k využití této části Pozemku pouze na základě žalobcova podmíněného souhlasu ze dne 26. 2. 2010 uděleného skupině Kořes, který byl součástí shora uvedeného rozhodnutí Městského úřadu Tanvald ze dne 14. 4. 2010 (montáž čističky pro tohoto stavebníka). Po realizaci této nepovolené úpravy žalobce uzavřel se svými rodiči, manželi D. a paní S. B. smlouvu o dočasném užívání Pozemku. Takovou smlouvu Ing. R. uzavřít odmítla. Co se týče dopravní obslužnosti objektů uvedených v rozhodnutí, tak vlastníci objektů ev. č. XB a XC v k. ú. X měli možnost si přístup k nim přes Pozemek zajistit instrumenty občanského práva, objekt ev. č. XD v k. ú. X má přístup přímo ze silnice č. III/29022 přes pozemky p. č. XE a XF v témže katastrálním území, které jsou ve vlastnictví Libereckého kraje a slouží obecnému užívání.
4. Pokud jde o znak stálosti a patrnosti v terénu, žalovaný dle žalobce nesprávně odkazuje pouze na zjištění učiněná při ohledání 14. 8. 2015, ale v té době byly ještě patrné výsledky neoprávněného provedení cesty v roce 2013.

5. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného ani pokud jde o znak nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Zopakoval, že Pozemek byl coby přístupová komunikace použit pouze v roce 2010 za účelem výstavby čistírny odpadních vod skupiny Kořen. Pak došlo v roce 2013 k neoprávněnému zásahu ze strany Ing. R. Znovu také uvedl, jaké možnosti mají vlastníci dotřených objektů ohledně přístupu k nim (viz shora). Nemovitosti Ing. R. a členů skupiny Kořes byly v minulosti přístupné z pozemků v k. ú., z k. ú. k nim přístup neexistoval. Dle žalobce se dnes tito snaží o zajištění přístupu za pomoci institutů veřejného práva, který ovšem v době, kdy své nemovitosti kupovaly, neexistoval.
6. Dle žalobce nemá oporu v provedených důkazech ani závěr žalovaného, že předchozí vlastník Pozemku měl v minulosti udělit souhlas se vznikem veřejně přístupné účelové komunikace. Žalovaný se nikterak nevypořádal s vyjádřeními právního předchůdce žalobce J. U. ze dne 8. 6. 2020, J. P. ze dne 13. 6. 2020 a S. B., která tvrzení žalobce potvrzují.
7. Žalobce dále uvedl, že tato tvrzení uváděl již ve svém odvolání, v němž také navrhoval provedení dalších důkazů, stejně jako ve svém podání ze dne 15. 6. 2020, tedy před vydáním prvoinstančního rozhodnutí, které ve svém odvolání učinil jeho součástí. Námitky a návrhy na doplnění dokazování obsažené již v tomto podání posoudil žalovaný jako nedůvodné, aniž by ovšem tento svůj závěr náležitě odůvodnil. Stejně tak se nevypořádal s námitkou žalobce, zda způsob vymezení průběhu veřejně přístupné účelové komunikace na Pozemku provedený silničním správním úřadem je určitý a vykonatelný.
8. Pokud jde o existenci pevné překážky na Pozemku, nezabývaly se správní orgány obou stupňů skutečnostmi obsaženými ve shora citovaných rozsudcích civilních soudů, dle nichž již byla tato pevná překážka dostatečně odstraněna. Rovněž na tento fakt žalobce v průběhu správního řízení opakovaně poukazoval.
9. Dle názoru žalobce nepostupoval žalovaný v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, ale ani s obsahem rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec sp. zn. 58 A 126/2017 a rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 569/2018. Znovu zopakoval, že žalovaný se s celou řadou jeho námitek (viz shora) opomněl vůbec zabývat.
10. Navrhl proto, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na obsah prvoinstančního i žalovaného rozhodnutí. Žalobní důvody jsou dle něho v podstatě shodné s námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu správního řízení i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které byly řádně vypořádány. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení, repliky žalobce

12. Vyjádření osob zúčastněných na řízení se lišila v závislosti na jejich postoji k projednávané věci.
13. Osoby zúčastněné na řízení manželé J. a J. D. (rodiče žalobce) plně podpořily žalobní tvrzení. V roce 2010 na Pozemku žádná cesta neexistovala. Až v tomto roce Pozemek

sloužil jako přístupová cesta ke stavbě čistírny odpadních vod, ale to na základě výslovného souhlasu žalobce uděleného pouze stavebníkovi. V roce 2013 došlo k neoprávněnému vybudování cesty, kdy byly využity koleje z roku 2010.

14. Osoba zúčastněná na řízení Ing. K. R. k věci sdělila, že pokud jde o dobu vzniku větve komunikace směřující k nemovitostem jejím a spolku KONDOR – skupina Kořes, její existence byla v řízení prokázána nejpozději v roce 1998, a to jak mapovými podklady a fotografiemi, tak výpověďmi svědků. Žalovaný prokázání doby vzniku komunikace rozebírá v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když se zabývá souhlasem vlastníka pozemku s obecným užíváním veřejností.
15. Svědecké výpovědi osob, které k otázce doby vzniku této části veřejně přístupné účelové komunikace zajistil Městský úřad Turnov, mají přitom dle osoby zúčastněné na řízení nepochybně větší důkazní hodnotu než tvrzení žalobce a jeho rodičů, kteří na rozdíl od svědků jsou účastníky řízení a mají na výsledku řízení zájem. Navíc tvrzení žalobce a jeho rodičů jsou v přímém rozporu s ostatními důkazy, zejména leteckými mapami a fotografiemi.
16. Existence této části komunikace je zřejmá dále i z návrhu soukromoprávní smlouvy vytvořeného samotným žalobcem, v němž žalobce komunikaci včetně „odbočky“ popisuje a požaduje od zúčastněné osoby za její užívání roční poplatek. Pokud by komunikace v té době neexistovala, žalobce by těžko mohl požadovat poplatek za její užívání.
17. Pokud jde o instalaci čistírny odpadních vod, kterou v roce 2010 realizoval spolek KONDOR – skupina Kořes, souhlas žalobce s užitím jeho pozemku pro průjezd stavební techniky a dopravu stavebního materiálu pro účely stavebního řízení rovněž nedokládá, že by komunikace v tuto dobu na místě neexistovala. Naopak je zřejmé, že pokud by v daném místě nebyla již zřízena a užívána cesta, nemohla by tudy ani projíždět stavební technika.
18. Pokud jde o žalobcem zmiňovaná soudní řízení u Obvodního soudu pro Prahu 4 a u Městského soudu v Praze, jednalo se o řízení exekuční vedená ohledně splnění povinnosti žalobce odstranit pevné překážky (závoru a panely) umístěné na veřejně přístupné účelové komunikaci uložené mu předběžným opatřením Městského úřadu Tanvald v roce 2014. Vzhledem k tomu, že žalobce tuto povinnost nesplnil dobrovolně, domáhala se Ing. R. jejího splnění v rámci exekučního řízení. Teprve v důsledku toho žalobce pevné překážky odstranil a předmětem řízení u Obvodního soudu pro Prahu 4 a odvolacího řízení u Městského soudu v Praze tak bylo zastavení exekuce.
19. Stejně tak je irrelevantní tvrzení žalobce, že předmětné pevné překážky se v současné době již na veřejně přístupné účelové komunikaci nenacházejí. Tento stav, kdy žalobce pevné překážky odstranil, byl vynucen pouze výše uvedeným předběžným opatřením a exekucí vedenou k jeho vymožení a nic tak nemění na situaci, že v dané věci je zapotřebí vydání rozhodnutí ve věci samé.
20. Osoba zúčastněná na řízení Ing. K. R. tedy navrhla zamítnutí žaloby.
21. Osoba zúčastněná na řízení L. Ř. S. se žalobou rovněž nesouhlasí. Tvrzení žalobce, že objekt ev. č. XG má zajištěn jiný přístup než přes Pozemek, považuje za zavádějící. Tyto pozemky nejsou v jejím vlastnictví a jsou ve strmém svahu. Přístup po nich k její nemovitosti je tak možný chůzí po schodech a pěšině. Není po nich možný příjezd

automobilem. Proto byla v osmdesátých letech jejím otcem a tehdejšími vlastníky objektu ev. č. XH realizována přístupová cesta pro motorová vozidla ze silnice III/29022 přes pozemky p. č. XI a XJ (ta byla následně rozdělena na pozemky p. č. XK a XK). V rámci prodeje pozemku p. č. XK manželům P. byla mezi nimi a obcí dne 15. 5. 1996 uzavřena dohoda o přeložení této cesty a umožnění průjezdu po této cestě k objektům ev. č. XA, XB, XH, XC a XL. Ta je jedinou možností k obslužnosti její nemovitosti motorovými vozidly. Dále uvedla, že v roce 2013 zaplatila žalobci za užívání cesty, ale klíče od závory jí nepředal, takže byla v užívání cesty omezena.

22. K vyjádřením žalovaného a osob zúčastněných na řízení k žalobě učinil žalobce v podáních ze dnů 14. 6. 2021, 7. 9. 2021 a 30. 10. 2021 repliky. V nich zopakoval podstatu svých žalobních tvrzení, rozhodnutí žalovaného v důsledku jemu vytýkaných pochybení shledal nepřezkoumatelným. Osoba zúčastněná na řízení L. Ř. S. má ze silnice III/29022 přístup na pozemek p. č. XM, který je v jejím vlastnictví a má na něm oficiálně zřízené parkoviště. Cesta přes Pozemek tak pro ni, jakož i pro vlastníky objektů XN, XO a XP představuje toliko „cestu z přepychu“.

V. Jednání soudu

23. Při jednání soudu dne 25. 1. 2022 žalobce správním orgánům vytkl zejména to, že byli vyslechnuti pouze svědci, které navrhla Ing. R., ale nebyli vyslechnuti svědci, jejichž výslech navrhoval on. Konkrétně paní B., což je místní rodačka, pan B. (který se narodil v domě na stavební parcele č. XR, dnes je vlastníkem spolek Kořes) a pan U., od něhož v roce 2006 Pozemek koupil. Dále uvedl, že v té době přes Pozemek jezdil pouze jeho otec, který je vlastníkem sousedního domu na stavební parcele č. XP. Následně si spolek Kořes koupil dům na stavební parcele č. XR a začal jej rekonstruovat. V souvislosti s tím žalobce v roce 2010 požádali o udělení souhlasu s výstavbou čistírny odpadních vod a umožnění dočasné příjezdové cesty přes Pozemek v souvislosti se stavebními pracemi. Tím v podstatě došlo k zviditelnění dané cesty v terénu a následně v roce 2013 proběhly na této cestě stavební úpravy ze strany Ing. R., která začala tuto cestu používat jako přístupovou ke svému rekreačnímu objektu na stavební parcele č. XS.
24. V současné době jsou pevné překážky odstraněny, závora je zvednuta, takže umožňuje i průjezd nákladními vozidly, panely jsou otaženy mimo cestu. Obě cesty se užívají, ale ta spodní je velmi strmá a tak její užívání motorovými vozidly považuje za žalobce za problematické a to i přes stavební úpravy, které na ní proběhly. Uvedl rovněž, že letos v zimě byl svědkem toho, že na spodní cestě bylo zapadlé osobní auto, které museli vytahovat hasiči.
25. Pověřený pracovník žalovaného uvedl, že věc byla v minulosti i předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozhodnutí dospěl dle jeho přesvědčení k závěru, že byly naplněny tři ze čtyř znaků veřejně přístupné účelové komunikace a ten, u něhož jeho naplnění nebylo dle názoru tohoto soudu prokázáno, byl souhlas vlastníka Pozemku s jeho veřejným užíváním. V tomto směru bylo správní řízení doplněno a z provedených důkazů a to jak z výsledku svědků, tak z předložených fotografií, bylo prokázáno, že cesta na Pozemku existovala již v letech 1998 až 2004, tedy ještě předtím, než žalobce Pozemek koupil.
26. Osoba zúčastněná na řízení pan J. D. poté uvedl, že po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyšly najevo nové skutečnosti, které považuje za rozhodné pro věc. To se promítlo

v obsahu podání ze dne 15. 6. 2020, jakož i následně v obsahu odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Odkázal na obsah těchto podání, v nichž učinili mimo jiné i návrhy na výsledky svědků jmenovaných žalobcem. Uvedl, že se souhlasem předchozího vlastníka Pozemku jej začal užívat v souvislosti s výstavbou své chaty. Tato horní cesta nebyla až do roku 2010 nikým jiným užívána, než jím. Pro její vznik bylo využito zářezu v terénu, který zde byl od 80. let minulého století a vznikl v souvislosti s výstavbou vodovodu. Spolek Kořes koupil svoji nemovitost v roce 2004. Ve znaleckém posudku, který byl v souvislosti s tímto prodejem realizován, je uvedeno, že k dané nemovitosti vede přístupová cesta z druhé strany údolí, proto byla i snížena kupní cena. Uvedený spolek začal spodní cestu přes Pozemek užívat skutečně až v roce 2010 v souvislosti s výstavbou čistírny odpadních vod. Měl povinnost dle rozhodnutí stavebního úřadu uvést tuto cestu poté do původního stavu, ale to se nikdy nestalo. V roce 2013 pak došlo na cestě ke stavebním úpravám, které zlepšily její stav, a cesta začala být postupně užívána. Vytkl Městskému úřadu Tanvald, že hned v počátku správního řízení vydal předběžné opatření, kterým nařídil odstranění pevných překážek. Dodal ještě, že v dané oblasti bydleli původně Němci a vlastníci těch nemovitostí se ve 40. letech minulého století domluvili na zřízení cesty z druhé strany údolí z katastru obce, to byla původní přístupová cesta k objektu spolku Kořes. Dle jeho názoru, co se týče horní cesty, tak ta je vysloveně cestou z pohodlí, protože jak on, tak pan P., který vlastní rekreační objekt na stavební parcele č. XO, tak paní Ř. S., která vlastní rekreační objekt na stavební parcele č. XT, mají k těmto svým objektům přístup ze silnice.

27. Zástupce osoby zúčastněné na řízení Ing. R. k věci uvedl, že pokud jde o navrhované výsledky, tak byl navrhován pouze výsledek paní B., čili nikoliv pana B. ani pana U. Při tom paní B. se jednak účastnila místního šetření, kde se k věci vyjadřovala, jednak opakovaně podala písemné vyjádření ve věci a pan Urbánek rovněž podal písemné vyjádření ve věci. Stanoviska paní B. a pana U. tak byla silničnímu úřadu známa, evidentně k nim přihlédl v rámci vydaných rozhodnutí, nedá se předpokládat, že by jejich výsledkem přinesl něco nového. Na místním šetření, které proběhlo, byla rovněž řešena námitka žalobce a osoby zúčastněné na řízení pana D., že Ing. R. i skupina Kořes mají přístup z druhé strany. Účastníci místního šetření to tam procházeli, za těmi chalupami v lese, přičemž tam nebyly žádné nálety, byl to les starý desítky let. Žádná cesta ani její náznaky v celé délce, že by vedla od těch nemovitostí skrz ten les někam dále, nic podobného tam nebylo. Možná na jednom místě byla nějaká nerovnost terénu, ale rozhodně to nevypadalo ani jako pozůstatek staré cesty a už vůbec to nevypadalo tak, že by to mohlo být sjízdné, ani ne těžkou technikou. Ty údajné alternativní cesty dle něho navíc nenavazují na silniční síť, čili ani někde kdesi za tím lesem neexistuje jejich napojení na místní komunikaci. Za tím lesem se podle všeho nachází pozemky, které někdo scelil, a jsou užívány jako sjezdovka, je tam lyžařský areál. Již desítky let tedy jiná cesta k předmětným nemovitostem než přes Pozemek není.
28. V rámci daného místního šetření bylo dle něho prokázáno, že ta odbočka dolů k nemovitostem Ing. R. a skupiny Kořes je již desítky let stavebně zbudovaná, jsou zde bloky kamenů, které jsou vyskládány a je jimi zpevněn celý svažitý průběh té cesty, a pouhým okem bylo zřejmé, že nejde o kamenný taras z roku 2013, že zkrátka ta věc musí být starší. Relevantní je strpění vzniku cesty právním předchůdcem žalobce panem U. a jeho právními předchůdci. K odstranění překážek došlo nikoli v návaznosti na vydání předběžného opatření, ale až po zahájení exekuce. Stále je zde reálná hrozba, že překážky mohou být vráceny zpět. Pokud tedy žalobce v žalobě tvrdí, že odbočka dolů vznikla až

v roce 2013, tak dle jeho přesvědčení to vyvrací i návrhy smluv o dočasném užívání části Pozemku, které žalobce předložil uživatelům cesty a to jak té horní části, tak i té odbočky, a touto formou se snažil vlastně z veřejné přístupné účelové komunikace vyrobit jakýsi privátní soukromý klub uživatelů na základě právního titulu, jímž měla být smlouva, a to za poplatek ve prospěch žalobce. Zde se mluví o tom, že cesta na Pozemku se využívá cca od roku 2008 i k chůzi, i k jízdě motorovými vozidly.

29. Žalobce poté k věci ještě dodal, že v roce 2015 byl o věci natočen pořad Černé ovce, v němž je právě vidět zářezy, které byly původními cestami vedoucími k dané lokalitě z druhé strany údolí v katastrálním území. Ty cesty pak pokračovaly dále až ke zmíněnému lyžařskému areálu. Uvedl ještě, že ho mrzí, že obec tyto původní cesty neopravila tak, aby byly sjízdné.
30. K dotazu soudu uvedl zástupce Ing. R., že z dokladů, které má k dispozici, byla vlastníkem Pozemku v letech 1957-1989 paní L. U. Po jejím úmrtí Pozemek zdědil její syn, který jej v roce 2000 převedl na svého bratra, který je žalobcem navrhován jako svědek. Poukázal na to, že tyto listiny jsou součástí správního spisu.
31. Osoba zúčastněná na řízení J. D. ještě dodal, že nikdy netvrdil, že by původní přístupové cesty v dané lokalitě dnes byly sjízdné, ale v terénu stále existují a jedná se o původní přístupové cesty k daným nemovitostem. Zdůraznil, že z vyjádření pana U. jasně plyne, že nikdy nedal souhlas k tomu, aby na Pozemku v době, kdy ho vlastnil, byla veřejností užívána cesta.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

32. Krajský poté soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). O věci usoudil následovně.
33. Není pochyb o tom, že řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční zásadou, tedy správní soud přezkouvává napadené výroky rozhodnutí toliko v mezích uplatněných žalobních bodů. Jednou z výjimek vycházejících ze soudní judikatury je posouzení otázky přezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Tu musí soud přezkoumat *ex officio*, bez ohledu na to, zda tuto problematiku učinil žalobce předmětem žaloby, či nikoliv (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84).
34. Proto krajský soud musel v prvé řadě posoudit, je – li rozhodnutí žalovaného, potažmo rozhodnutí silničního správního úřadu, přezkoumatelné. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč správní orgány rozhodly tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.
35. Bohužel těmto požadavkům zůstalo zejména odvolací rozhodnutí žalovaného hodně dlužno.
36. Z obsahu správního spisu plyne, že na základě usnesení prvoinstančního správního orgánu ze dne 28. 5. 2020, kterým byla účastníkům správního řízení stanovena lhůta k podání návrhů na doplnění dokazování a lhůta, do kdy se mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí, ve smyslu § 36 odst. 1 a odst. 3 správního řádu, učinil žalobce písemné podání ze dne 15. 6. 2020. V rámci něj vznesl zcela konkrétní tvrzení a námitky týkající

se předmětu řízení, zejména ohledně existence znaků veřejně přístupné účelové komunikace, mimo jiné navrhoval provedení svědeckého výslechu S. B. a domáhal se zohlednění písemných vyjádření, která v průběhu správního řízení učinili J. U. a J. P.

37. Pokud jde o obsah prvoinstančního správního rozhodnutí, tak v tuto chvíli krajský soud konstatuje toliko, že přestože míra konkrétnosti vypořádání se s žalobcovými tvrzeními je výrazně vyšší, než je tomu u rozhodnutí žalovaného (k tomu v podrobnostech níže), přesto i silniční správní úřad se k některým žalobcem namítaným skutečnostem nikterak nevyjádřil a s některými jeho tvrzeními se nevypořádal. Krajský soud zmíní zejména ten fakt, že nikterak nevyhodnotil obsah písemného vyjádření J. U., z titulu předchozího vlastníka Pozemku právního předchůdce žalobce, v němž výslovně uvedl, že souhlas s veřejným užíváním Pozemku nikdy neudělil.
38. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně poté žalobce podal odvolání, v němž výslovně uvedl, že jeho součástí je i obsah žalobcova podání ze dne 15. 6. 2020. Odvolání opět zcela konkrétně reaguje na závěry vyslovené silničním správním úřadem v jeho rozhodnutí. Věnuje se každému ze znaků veřejně přístupné účelové komunikace, resp. v souvislosti s tím rozporuje závěry učiněné silničním správním úřadem. Mimo jiné nesouhlasí s důvody, pro které silniční správní úřad neprovedl žalobcem navrhované důkazy, znovu namítá, že zůstalo zcela opomenuto vyjádření předchozího vlastníka Pozemku J. U., rozporuje vykonatelnost prvoinstančního správního rozhodnutí. V podrobnostech odkazuje krajský soud na obsah žalobcova odvolání, včetně obsahu jeho podání ze dne 15. 6. 2020, které jsou ostatně účastníkům řízení i osobám na něm zúčastněným dobře známy.
39. Obsah žalovaného rozhodnutí je v podstatě zejména shrnutím obecných závěrů týkajících se problematiky správního řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu, konkrétně pak řízení o určení, zda na pozemku existuje veřejně přístupná účelová komunikace či nikoliv (§ 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), jak byly vymezeny judikaturou správních soudů a právní doktrínou. Proti správnosti těchto obecných právních jistě nelze nic namítat.
40. Navíc nelze přehlédnout, že přestože je předmětem daného správního řízení odstranění pevných překážek dle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, musí si správní orgány nejprve jako předběžnou otázku posoudit, zda na Pozemku existuje veřejně přístupná účelová komunikace či nikoliv. V tom směru byl postup správních orgánů zcela správný.
41. Bohužel, po memorování těchto obecných a teoretických tezí (byť, jak krajský soud znovu opakuje, povětšinou zcela správných), se žalovaný následně prakticky vůbec nevěnuje jejich aplikaci na konkrétní skutkový stav projednávané věci. Stejně tak nereaguje na obsah odvolacích námitek.
42. Kupříkladu – ohledně existence znaku „plnění účelu podle zákona o pozemních komunikacích“ přičinil žalovaný k tématu toto: *„Ze správního spisu i z veřejně dostupného náhledu do katastru nemovitostí je patrné, že v tomto případě účelová komunikace na pozemku p. č. XA slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí, konkrétně pro dopravní obslužnost objektů ev. č. XA, ev. č. XB, ev. č. XC v katastrálním území a obci i k obhospodařování přilehlých lučních a lesních pozemků. Slouží i ke spojení s navazujícími pozemními komunikacemi, zejména silnicí III/29022. Znak „plnění účelu podle zákona o pozemních komunikacích“ je dán.“* K odvolacím výtkám

žalobce (viz např. třetí odstavec na str. 2 odvolání) žalovaný neuvedl ničeho, stejně tak jako o jaké konkrétní podklady obsažené ve správním spise, z nichž vycházel, se má jednat.

43. Dále – ohledně existence znaku „nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba“ uvedl žalovaný následující: „..... je třeba uvést, že z podkladů pro vydání i z veřejně dostupného náhledu do katastru nemovitostí je nasnadě, že dotčený pozemek je způsobilý plnit funkci nutné komunikační potřeby minimálně k budovám ev. č. XA, ev. č. XB, ev. č. XC v katastrálním území a obci, k přilehlým lučným a lesním pozemkům. Pro splnění tohoto znaku přitom postačí, když účelová komunikace plní tuto funkci byť v jediném případě.“ Po několika obecných tezích pak žalovaný uzavírá: „Neexistuje zde vyhovující komunikační alternativa. Znak „nutná a ničím nenahraditelná komunikační potřeba“ je v tomto případě dán.“ Nejenže je uvedené odůvodnění do značné míry shodné s odůvodněním existence předchozího znaku veřejně přístupné účelové komunikace, ale žalovaný znovu absolutně nereaguje na obsah odvolání, přestože se dané otázce věnuje žalobce podrobně a konkrétně v závěru jeho str. 2 a více jak na polovině str. 3; rovněž tak ve svém podání ze dne 15. 6. 2020).
44. Konečně ohledně existence v tomto případě snad nejvíce diskutovaného znaku veřejně přístupné účelové komunikace – „souhlas vlastníka s obecným užíváním veřejností“ - žalovaný po citacích z judikatury uvádí: „ Ze spisového materiálu vyplývá, že dotčený pozemek p. č. XA byl jako účelová komunikace užíván již v letech 1998, 2004, a to na základě konkludentního souhlasu právního předchůdce současného vlastníka. Toto je prokázáno i výslechy svědků. R. D. se stal vlastníkem pozemku p. č. XA až v roce 2006. Na pozemku p. č. XA však v té době již existovala účelová komunikace. Jak již bylo uvedeno v úvodu, pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku (účelové komunikace).“ Po teoretickém intermezzu pak žalovaný dodává: „Nezbývá než uzavřít, že právní předchůdce R. D., předchozí vlastník dotčeného pozemku, souhlasil s jeho užíváním jako účelové komunikace minimálně konkludentně, když v tomto směru jeho užívání nijak nebránil. Tento souhlas pak přešel i na jeho právního nástupce pana R. D. I znak "souhlas vlastníka s obecným užíváním veřejností" je v tomto případě dán.“ Z uvedené citace v porovnání s obsahem žalobcova odvolání nelze opět dospět k jinému závěru, než že žalovaný odvolací námitky zcela opomíjí, až ignoruje.
45. Krajský soud přistoupil k tak rozsáhlé citaci z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí právě proto, aby bylo již na první pohled zcela zřejmé, že „přidaná hodnota“ žalovaného vůči odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí je minimální, reakce na obsah žalobcova odvolání pak prakticky nulová.
46. Krajský soud si je vědom toho, že povinnost dostatečného odůvodnění rozhodnutí nemůže být chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné je, aby se správní orgány ve svém rozhodnutí vypořádaly se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013; všechna rozhodnutí správních soudů citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

47. Stejně tak je krajskému soudu známo, že dle ustálené judikatury správních soudů (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, nebo ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39) tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek. Tento právní závěr však byl přijat ve vztahu ke skutkovým situacím, kdy vady prvostupňového správního řízení či prvoinstančního správního rozhodnutí může odvolací správní orgán opravit v řízení odvolacím.
48. To ovšem, jak plyne ze shora uvedeného, není případ projednávané věci, kdy naopak odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí je daleko podrobnější a konkrétnější, než odůvodnění rozhodnutí odvolacího.
49. V něm žalovaný na konkrétní závěry správního orgánu I. stupně týkající se té které problematiky ani neodkazuje, i když rovněž to by samo o sobě v zásadě nestačilo. Takový postup by bylo lze připustit snad pouze v těch případech, kdyby prvoinstanční správní rozhodnutí bylo natolik perfektní, že s ohledem na obsah odvolacích námitek by bylo možno se s nimi ze strany odvolacího orgánu vypořádat toliko odkazem na závěry správního orgánu I. stupně, za předpokladu, že ty by byly natolik podrobné, že by nebylo třeba je v odvolacím řízení doplňovat.
50. Ani to ale není případ posuzované věci. Prvoinstanční správní rozhodnutí totiž za perfektní považovat rovněž nelze (částečně se k této otázce vyjádřil krajský soud shora, částečně se k ní vyjádří ještě níže). Odvolání pak obsahovalo zcela konkrétní výtky vůči závěrům rozhodnutí prvoinstančního, stejně jako nesouhlas s tím, jak byly vypořádány (zamítnuty) návrhy na doplnění dokazování, na jejichž provedení žalobce nadále trval. Za této situace bylo povinností žalovaného se s nastolenými problémy precizně vypořádat, což ovšem, jak je patrné ze shora uvedeného, neučinil.
51. Tato jeho povinnost plyne z ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy; správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.
52. Především ovšem ze zásady dvojinstančnosti správního řízení. Správní řízení je v zásadě dvoustupňové. Musí vycházet ze spolehlivě a co nejúplněji zjištěného skutkového stavu věci, účastníci v něm musí mít rovná procesní práva a povinnosti a musí mít reálnou příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit. K tomu jim správní řád dává řadu procesních instrumentů, mimo jiné i rozložení řízení do dvou stupňů, což umožňuje přezkoumávání rozhodnutí, je pojistkou proti přijímání nezákonných a nesprávných rozhodnutí a posiluje tím důvěru ve správnost rozhodování a právní jistotu. Zásada dvojinstančnosti správního řízení tak vyjadřuje subjektivní právo účastníků správního řízení napadnout rozhodnutí vydané v prvním stupni řádným opravným prostředkem, konkrétně odvoláním, za podmínek stanovených správním řádem (srovnej např. § 81 správního řádu). Postup žalovaného v projednávané věci však fakticky žalobci právo na takové posouzení věci odepřel, byť samozřejmě formálně odvolací řízení proběhlo.
53. Rozhodnutí žalovaného s ohledem na vady shora vytknuté proto shledal krajský soud nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nepřezkoumatelnými jsou nejen závěry žalovaného ohledně problematiky existence veřejně přístupné účelové komunikace na Pozemku, ale i ohledně problematiky odstranění pevných překážek z Pozemku. Žalovaný, a nutno říci, že ani správní orgán I.

stupně, nereagovaly na žalobcovy námitky, že o této otázce již v minulosti rozhodly civilní soudy, které konstatovaly, že pevné překážky nyní na Pozemku nejsou. Správní orgány se nikterak nevypořádaly s tím, zda, případně jakou, relevanci má tato skutečnost, která byla potvrzena i při jednání soudu, na jejich rozhodování o této otázce.

54. Krajskému soudu tak nezbylo, než žalované rozhodnutí zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
55. Přestože krajský soud vytkl již shora (a vytkne i níže) určitá pochybení i prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, rozhodl se toto rozhodnutí nezrušit, byť takovou možnost ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. připouští. Dává tím žalovanému možnost posoudit, zda v rámci vypořádání se s odvolacími námitkami tyto vady odstraní on sám v rámci odvolacího řízení (viz shora již zmíněná zásada jednotnosti správního rozhodnutí) nebo zda bude považovat za vhodnější či účelnější postupovat dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. To již je plně na jeho posouzení, v tomto směru nemůže krajský soud cokoliv předjímat.
56. Nicméně krajský soud považuje za potřebné vypořádat se, i s přihlédnutím k délce správního řízení, alespoň s těmi žalobními námitkami, u nichž to není s ohledem na skutečnost, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, zjevně předčasné. Z toho důvodu tak učiní formou stručnějších glos k projednávanému případu, aby tak předešel své názory na to, co považuje s ohledem na současný stav tvrzení účastníků řízení za potřebné důkladně zjistit a posoudit.
57. Předně krajský soud nesouhlasí se závěrem žalovaného, který prezentoval při jednání soudu, že s ohledem na závěry rozhodnutí správních soudů, které věc posuzovaly v minulosti, je možno dnes jednoznačně dospět k závěru, že bylo prokázáno naplnění všech znaků veřejně přístupné účelové komunikace, kromě souhlasu vlastníka Pozemku s veřejným užíváním cesty. Je pravdou, že v době, kdy věc byla posuzována Nejvyšším správním soudem (rozsudek ze dne 1. 4. 2019, č. j. 7 As 569/2018-28), koncentroval se spor na posouzení právě tohoto znaku veřejně přístupné účelové komunikace (viz např. body [15], [30] nebo [31] citovaného rozsudku).
58. To však rozhodně neznamená, že by se nyní správní orgány nemusely existencí zbývajících 3 znaků veřejně přístupné účelové komunikace podrobně zabývat. Nutno přihlídnout k tomu, že po vydání shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu přišel žalobce i ohledně existence těchto znaků veřejně přístupné účelové komunikace s celou řadou dalších tvrzení, kterými se snaží jejich existenci vyvrátit. S nimi se musí správní orgány rovněž v dalším řízení podrobně zaobírat a na všechna relevantní žalobcova tvrzení reagovat a vypořádat se s nimi.
59. Pokud jde o existenci souhlasu vlastníka Pozemku s veřejným užíváním cesty na něm, krajský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ve vztahu k této problematice uvedl následující: „..... *To bude odvislé od náležitého zjištění skutečného stavu věci, čemuž mohou jednoznačně napomoci i podklady a vyjádření všech osob dotčených daným řízením. S ohledem na rozdílná vyjádření předmětným rozhodnutím dotčených osob se jeví jako vhodné např. provedení důkladné rešerše v historických podkladech týkajících se dané komunikace a území, či vyslechnutí (nezaujatých) místních rodáků (či znalců dané oblasti) atp., tak aby mohl být učiněn jednoznačný závěr o tom, kdy komunikace vznikla, resp. zda byl udělen souhlas s jejím obecným užíváním (pokud se neprokáže, že existovala odnepaměti).*“

60. Nedá se ovšem říci, že by se správní orgány po vrácení věci k dalšímu řízení těmito pokyny řídily dostatečně. Dle názoru krajského soudu správně posoudily, že cesta na Pozemku neexistovala tzv. odnepaměti, ale že její vznik lze vystopovat. V tom, kdy měl být udělen souhlas vlastníka Pozemku s veřejným užíváním dotčených komunikací na něm, se ale názory správních orgánů obou stupňů různí, alespoň tak to krajský soud z obsahu jejich rozhodnutí vnímá.
61. Silniční správní úřad konstatuje, že z výpovědi svědků vyplynulo, že komunikace na Pozemku, konkrétně odbočka vpravo, měla být užívána veřejností již před rokem 2006, kdy se vlastníkem Pozemku stal žalobce. Dále zmínil, že jeden ze svědků uvedl, že po této odbočce se chodilo již v roce 1957. Obecně pak uzavírá, že souhlas udělili „předchozí vlastníci“. Souhlas s veřejným užíváním horní (levé) odbočky na Pozemku pak dovozuje s existence dohody uzavřené mezi obcí a manželi P. dne 15. 5. 1996.
62. Jak ovšem plyne ze shora uvedené citace z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že Pozemek byl jako účelová komunikace užíván „v letech 1988, 2004, a to minimálně na základě konkludentního souhlasu právního předchůdce současného vlastníka.“ Následně tuto pasáž uzavírá tím, že „Nezbývá než uzavřít, že právní předchůdce R. D., předchozí vlastník dotčeného pozemku, souhlasil s jeho užíváním jako účelové komunikace minimálně konkludentně, když v tomto směru jeho užívání nijak nebránil.“ Jinak řečeno, žalovaný dospěl k závěru, že souhlas s veřejným užíváním komunikace přes Pozemek udělil předchozí vlastník Pozemku, tedy J. U.
63. Správní orgány tak prezentují rozdílné názory na to, kdy a kdo měl souhlas (byť konkludentní) s veřejným užíváním komunikací na Pozemku udělit. Správní orgán prvního stupně zdůraznil rok 1957 a hovoří o souhlasu uděleném předchozími vlastníky. Žalovaný naopak konstatuje, že souhlas (konkludentně) udělil předchozí vlastník Pozemku J. U.
64. Ten ovšem učinil dne 8. 6. 2020 písemné prohlášení, které je založeno ve správním spise, že tomu tak nebylo, že žádný takový souhlas neudělil a že až do prodeje Pozemku žalobci v roce 2006 žádná veřejně přístupná komunikace po Pozemku nevedla.
65. S tímto prohlášením se však ani jeden ze správních orgánů nikterak nevypořádal! Přitom dle žalovaného se jedná právě o tu osobu, která měla v době svého vlastnictví Pozemku udělit (byť konkludentně) souhlas s veřejným užíváním komunikací na něm. Jde tedy o osobu, jejíž vyjádření ve věci lze považovat za více než významné. Krajský soud opravdu nerozumí tomu, proč tato osoba nebyla správními orgány vyslechnuta jako svědek, přestože na obsah jejího písemného vyjádření žalobce opakovaně odkazoval. A proč se správní orgány zmínce o existenci písemného prohlášení této osoby a vyhodnocení jeho obsahu zcela vyhnuly. Vždyť s ohledem na význam jejího postavení pro posouzení celé záležitosti by k jejímu výsledku coby svědka měl silniční správní úřad přistoupit sám, z úřední povinnosti, jak mu tuto povinnost ukládá § 52 věta druhá správního řádu a jak i plyne ze základní zásady správního řízení vyjádřené v § 3 téhož zákona. Tedy nečekat, jestli mu její výsledek někdo z účastníků řízení navrhne či nikoliv. Toto pochybení musí správní orgány v dalším řízení jednoznačně napravit a pana J. U. jako svědka vyslechnout.
66. Velmi podobné je to s osobou S. B. Ta sice původně byla účastníkem správního řízení, podala ve věci písemné vyjádření. Dnes již ovšem účastníkem řízení není, nic tedy nebrání jejímu výsledku coby svědka. Mýlí se silniční správní úřad, pokud staví na jednu

roveň sílu důkazu prohlášením účastníka řízení a důkazu spočívajícího ve výsledku svědka (jehož povinností je na rozdíl od účastníka řízení vypovídat pravdu pod hrozbou příslušných sankcí), a pokud odbývá návrh žalobce na svědecký výslech S. B. konstatováním, že by žádné nové skutečnosti nepřinesl. Předjímá tak vlastně budoucí obsah této svědecké výpovědi, což je obecně zcela nepřijatelné. Přitom se nepochybně jedná o osobu znalou místních poměrů.

67. Správní orgány se při hodnocení této otázky pouze obecně odvolávaly na výsledky svědků ze dne 25. 5. 2020, správní orgán I. stupně uvedl, že nemá pochybnost o jejich věrohodnosti. Ani jeden ze správních orgánů ovšem již nevyhodnotil, proč neuvěřil vyjádřením J. U., S. B. či J. P. Jak se správní orgány vypořádaly s obsahem jejich vyjádření, proč je, na rozdíl od výsledku osob vypovídajících jako svědci, neshledaly důvěryhodnými, to se čtenář z obsahu prvoinstančního, a už vůbec ne žalovaného, rozhodnutí nedozví.
68. Bude tak nutné ujasnit, kdy mělo dojít k udělení souhlasu s veřejným užíváním Pozemku, kdo byl v té době jeho vlastníkem. Zda-li k tomu mělo dojít v době, kdy byl vlastníkem Pozemku J. U., nebo v době, kdy byli vlastníky jeho právní předchůdci (jak vyplynulo při jednání soudu, mělo by se jednat o jeho bratra a před tím o jeho matku). Skutkový stav ohledně této otázky rovněž nebyl zjištěn přesně a v úplnosti.
69. Krajský soud proto uzavírá své úvahy shrnujícím konstatováním, že žalovaný (případně i silniční správní úřad) v dalším řízení doplní dokazování ve smyslu shora uvedených výtek, aby byl zjištěn skutkový stav věci dle požadavků § 3 správního řádu, tedy aby na základě úplně a spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci mohly poté posoudit existenci všech znaků veřejně přístupné účelové komunikace, jak jsou vymezeny zákonem a judikaturou, a zvážit, zda se taková komunikace na Pozemku nachází či nikoliv.
70. Za tím účelem samozřejmě mohou správní orgány provést i jiné důkazy, než ty shora stanovené krajským soudem. Následně všechny opatřené důkazy vyhodnotí a vypořádají se se všemi námitkami a návrhy na provedení důkazů vznesenými účastníky správního řízení v jeho průběhu (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pokud některému z návrhů na provedení důkazu ze strany účastníků řízení nevyhoví, pečlivě a přezkoumatelným způsobem odůvodní, z jakého důvodu se tak rozhodly postupovat.
71. S ohledem na závěry učiněné ohledně existence veřejně přístupné účelové komunikace na Pozemku pak rozhodnou o odstranění pevných překážek ve smyslu § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Rovněž při hodnocení této otázky neopomenou uvést informace o tom, jak se vypořádaly s jednotlivými námitkami účastníků řízení. To vše pochopitelně přezkoumatelným způsobem, aby bylo seznat, jakými úvahami byly při svých hodnoceních vedeny.
72. Krajský soud ještě připomíná, že právními názory, které v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil, jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5).

VII. Náklady řízení

73. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující byla ve věci úspěšná, má proto nárok na přiznání náhrady nákladů řízení.

74. Žalobce uhradil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Při jednání soudu se ostatních případných nákladů soudního řízení vzdal.
75. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit.
76. Osobám zúčastněným na řízení náklady řízení přiznány být nemohly. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala, ostatně osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení nepožadovaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. ledna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu